

Ε P S I L O N

S C I E N C E

F I C T I O N

COLECȚIE COORDONATĂ DE
MIHAI DAN PAVELESCU

P A U L

M c A U L E Y

C O P I L U L
F L U V I U L U I

CARTEA I DIN
TRILOGIA CONFLUENȚE

Ε P S I L O N
S C I E N C E
F I C T I O N

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
ALINA SÂRBU

TREI

EDITORI :

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL :

Magdalena Mărculescu

REDACTOR :

Mihaela Doagă

DESIGN :

Faber Studio
Ilustrații copertă: Ionuț Bănuță

DIRECTOR PRODUCȚIE :

Cristian Claudiu Coban

DTP :

Corina Rezai

CORECTURĂ :

Cătălina Ioancea
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
McAULEY, PAUL J.

Copilul fluviului / Paul J. McAuley ;
trad.: Alina Sârbu. - București : Editura Trei, 2014
ISBN 978-973-707-898-8
I. Sârbu, Alina (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: Child of the River

Autor: Paul McAuley

Copyright © Paul McAuley 2013
Child of the River copyright © Paul McAuley 1997

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN : 978-973-707-898-8

Pentru Caroline, adăpost în calea furtunii

Lăudați pre Domnul că El când a vorovit
Lumi plecatu-s-au pe dată vocii Sale-preaputernice.
Pravile spre-a lor povață, milostiv, le-a rânduit
Și-al lor rost nici în vecii vecilor nu se va trece.

Anonim

LUNTREA CEA ALBĂ

Conetabilul orașului Aeolis era un bărbat pragmatic, viclean, care nu credea deloc în miracole. După părerea lui, totul trebuia să aibă o explicație, iar explicațiile simple erau cele mai bune dintre toate. „Cel mai ascuțit cuțit taie cel mai bine“, le spunea el adesea fiilor săi. „Cu cât un om vorbește mai mult, cu atât e mai probabil că minte de-ngheață apele.“ Dar, cu toate acestea, până la sfârșitul zilelor sale, el n-a putut cu niciun chip să-și explice pățania cu luntrea cea albă.

Totul s-a petrecut într-o noapte în miez de vară, atunci când bezna uriașă a văzduhului de deasupra Marelui Fluviu era întreruptă doar de câteva stele palide din haloul galaxiei și de vârtejul roșu, lipsit de strălucire și nu mai mare decât mâna unui om, al Ochiului Protegitorilor. Aglomerarea de luminițe a orașelului Aeolis și luminile caracelor ancorate la intrarea în port erau cu mult mai strălucitoare decât orice stea de pe cer.

Arșița verii era înăbușitoare pentru oamenii din Aeolis care, în cea mai mare parte a zilei, dormeau în relativa răcoare a bălților și smârcurilor lor, sculându-se pentru a-și începe lucrul doar atunci când soarele apunea între colții Munților Mărginimii, pentru a se retrage din nou atunci când soarele răsărea, reînnoit, deasupra piscurilor înfometate. Vara, prăvăliile, tavernele și atelierile stăteau deschise de la asfințit până în zori, vasele de pescuit plecau în miez de noapte să tragă traulele pe fundul fluviului

întunecat pentru a prinde polipii argintii și creveții palizi, iar străzile Aeolisului erau ticsite și pline de freamăt sub lumina puternică și inegală a felinarelor și sub lucirea portocalie a lămpilor cu vapori de sodiu. În timpul nopții, vara, luminile Aeolisului străluceau ca un far pe țărnul cufundat în beznă.

În acea noapte aparte, Conetabilul și cei doi fii ai săi mai mari se îndreptau înapoi spre oraș în schiful lor, împreună cu doi neguțatori fluviali ambulanți care fuseseră arestați în timp ce încercau să le vândă baloturi de țigări triburilor primitive care sălășluiau pe colinele de pe țărnul sălbatic din aval de Aeolis. O parte din încărcătura de contrabandă, baloturi moi înfășurate cu folii de plastic și mușama, era îngrămadită în partea din față a schifului, iar negustorii zăceau la pupă, legați fedeleș ca niște purceluși duși la tăiere. Motorul puternic al schifului fusese distrus de o împușcătură în timpul scurtei ambuscade, iar fiii Gardianului-Păcii, care erau deja la fel de mari ca și tatăl lor, stăteau unul lângă altul pe banca de lopătar din centru, vâslind cu fermitate împotriva curentului. Conetabilul însuși era cocoțat pe o pernă în pupa înaltă a bărcii pe care o cârmea către luminile Aeolisului.

Gardianul-Păcii bea tacticos dintr-un urcior cu vin. Era un bărbat masiv, cu o piele cenușie care-i atârna în falduri și cu trăsături grosolane, ca o figură modelată la rezezeală din lut și abandonată înainte de a fi desăvârșită. O pereche de colți îi ieșeau ca niște pumnale din buza groasă de sus. Unul din ei fusese rupt când se luptase cu tatăl său și-l omorâse. Conetabilul pusese să-i fie îmbrăcat în argint, iar metalul prețios zăngănea când se lovea de gâtul urciorului de fiecare dată când bărbatul mai trăgea o dușcă de vin.

Conetabilul nu era nici pe departe în toane bune. Avea să scoată un profit bunicel din jumătatea care-i revenea din încărcătura de contrabandă capturată (cealaltă jumătate mergea la Edil, dacă acesta reușea să se smulgă vreun ceas de la săpăturile lui ca să le pronunțe neguțătorilor sentința), dar arestarea nu mersese nicidecum ca pe roate. Neguțătorii-fluviali angajaseră o pentadă de cuțitari pe post de escortă, iar aceștia se luptaseră aprig până să reușească Gardianul-Păcii și cei doi fii ai săi să le facă de petrecanie. Umerii Conetabilului suferiseră o spintecătură grozavă, care tăiașe prin untură până la mușchiul de dedesubt, iar spinarea îi fusese pârlită de unda de căldură emanată de explozia pistolului care distrusese și motorul schifului. Din fericire, arma, care, probabil, fusese fabricată înainte de crearea Aeolisului, dăduse greș la a doua împușcătură și-l omorâse pe cel care-o folosea, dar Conetabilul știa că nu va putea să se bazeze la nesfârșit pe noroc. Îmbătrânea, devenind greoi și buimac, el care cândva fusese rapid și puternic. Știa că, mai devreme sau mai târziu, unul dintre fiii săi îl va provoca, și-și făcea griji că incidentul din noaptea aceea îi prevestea decăderea. Asemenea tuturor bărbaților puternici, și el se temea de propria-i slăbiciune mai rău decât de moarte, căci își măsura valoarea vieții după forța sa.

Din când în când, se întorcea să privească focul ce mistuia vasul contrabandiștilor. Arse se până la linia de plutire, un licăr de lumină ce-și trimitea reflexia departe, peste întinderea întunecată a fluviului. Fiii Conetabilului o pusese pe uscat pe un banc de nisip, ca să nu plutească în derivă printre insulele de baniani care, în această perioadă a anului, pluteau în cercuri leneșe în sargasele puțin

adânci ale bancurilor de pe partea stângă a Marelui Fluviu, ancorate doar de plasele fine ale rădăcinilor de hrănire.

Din cei doi neguțători-fluviali, unul zăcea la fel de liniștit ca și-un crocodil sătul, resemnat cu propria-i soartă, dar tovarășul său, un bătrân înalt și costeliv, care n-avea pe el decât un soi de șorțuleț ce-i acoperea vintrele și un turban care se desfăcea, încerca să-l convingă pe Conetabil să-i dea drumul. Legat fedeleș, cu mâinile de picioare, astfel încât spinarea îi era încovoiată ca un arc, el se uita în sus la Gardianul-Păcii din scobitura lui, cu un zâmbet prefăcut și îngrozit, mai curând un rictus, și cu ochii atât de holbați, că albul acestora i se zărea clar de jur împrejurul irisurilor lui verticale. La început, încercase să atragă atenția Conetabilului cu lingușeala, acum trecuse la amenințări:

— Căpitane, eu, unul, am mulți prieteni care ar fi tare nefericiți să mă vadă în temnița ta, a spus. Nu există ziduri suficient de rezistente pentru a face față puterii prieteniei lor, căci sunt un om generos de felul meu. Sunt faimos pentru generozitatea mea pe toată întinderea fluviului.

Conetabilul lovi vârful turbanului neguțătorului cu coada biciului său și, pentru a patra sau a cincea oară, îl sfătui pe contrabandist să-și țină gura. Era limpede după tatuajele cu vârfuri de săgeată de pe degetele bărbatului că acesta aparținea uneia dintre bandele de stradă care băteau în lung și-n lat străvechile cheiuri ale orașului Ys. Orice prieteni va fi avut, erau la sute de leghe depărtare-n susul apei, iar până la amurgul zilei următoare el și tovarășul său urmau să fie morți.

Neguțătorul cel slăbănog bolborosi:

— Anul trecut, căpitane, am luat asupră-mi sarcina de a plăti pentru nunta fiului unuia dintre dragii mei

prieteni care fusese secerat în floarea vârstei. Nenorocul n-o lăsase pe văduva lui cu mai nimic în afară de o cameră închiriată și nouă guri de hrănit. Fiul era îndrăgostit până peste urechi; familia miresei, nerăbdătoare. Acea sărmană femeie nu avea la cine altcineva să se îndrepte în ceasu-i de cumpănă decât la mine, iar eu, căpitane, aducându-mi aminte de buna tovarășie a prietenului meu, de înțelepciunea și de râsu-i prietenos, mi-am luat pe umeri sarcina de a organiza totul. Patru sute de oameni au mâncat și au băut la festivitate și-i număr pe toți printre fărtașii mei. Limbi de prepelițe în aspic am avut, căpitane, și munți de stridii, și de icre, și iezi la fel de fragezi ca untul în care fuseseră înăbușiți.

Poate că era vreun sâmbure de adevăr în toată povestea asta. Poate că bărbatul fusese unul dintre cei invitați la o asemenea nuntă, dar nu avea cum să fi plătit el pentru ea. Niciun om atât de disperat încât să încerce să facă apoi contrabandă cu țigări cu triburile de pe coline n-ar fi putut fi în stare să împartă cu dărnicie așa mulți bani pe un act de caritate.

Conetabilul șfichiui cu biciul picioarele prizonierilor și spuse:

— Ești un om mort și morții nu au prieteni. Stăpânește-te! O fi orașul nostru mic, dar are un altar și a fost unul dintre ultimele locuri de pe malul fluviului unde avatarurile vorbeau cu oamenii, înainte ca ereticii să le reducă la tăcere. Și încă mai vin pelerini aici, deoa-rece, chiar dacă avatarurile nu mai pot vorbi, fără îndoială că încă mai ascultă. O să-ți îngăduim să vorbești cu ele după ce vei fi condamnat și-ți sugerez să-ți folosești timpul ca să te gândești la cum îți vei înfățișa viața înaintea lor.

Unul dintre fii izbucni în râs, iar Conetabilul le atinse amândurora spinările cu biciul:

— Vâsliți și tăceți din gură, le zise.

— Limbi de prepeliță, zise neguțătorul cel vorbăreț. Orice îți dorești, căpitane. Nu trebuie decât să-i spui pe nume și va fi al tău. Pot să te fac putred de bogat. Pot să-ți ofer casa mea. Ca un palat, așa e, chiar în inima orașului Ys. Departe de văgăuna asta...

Barca se clătină când Gardianul-Păcii sări în scobitura schifului. Fiii săi înjurară a lehamite, se opriră din lopătat și traseră vâslele în barcă. Conetabilul îi răsturnă turbanul nefericitului neguțător, înhăță capul bărbatului, trăgând de nodul slinos de păr care se ițea din creștetul acestuia și, înainte ca omul să apuce măcar să țipe, își vârî două degete în gură și îl apucă de limba care i se tot sucea. Neguțătorul se înecă și încercă să muște degetele Gardianului-Păcii, dar dinții abia-abia dacă au julit pielea tare a acestuia. Conetabilul își scoase pumnalul, tăie în două limba negustorului și azvârli bucata de carne peste bord. Bătrânul scuipă sânge pe gură și se zbătu ca un pește pe uscat. În aceeași clipă, unul dintre fii strigă:

— Barcă în față! Barem are luminile de poziție aprinse!

Acesta era Urthank, o brută înceată la minte care crescuse la fel de greoi și de musculos ca și tatăl său. Conetabilul știa că nu avea să mai treacă multă vreme până când Urthank își va răcni provocarea. Mai știa și că băiatul va pierde: era prea prost să aștepte momentul potrivit, nu-i stătea în fire să-și suprime un impuls. Nu, Urthank n-o să-l înfrângă. Unul dintre ceilalți o va face. Dar provocarea lui va fi începutul sfârșitului.

Conetabilul scrută beznă. Pentru o clipă, i se păru că surprinde o scânteiere fugară, dar numai pentru o clipă.

Ar fi putut fi doar un firicel de praf care-i intrase-n ochi sau o stea palidă care licărise în zare, la hotarul lumii.

— Ți s-a năzărit, spuse. Pune-te pe lopătat sau soarele va fi hăt, sus, pe cer înainte să ne-ntoarcem.

— Am zărit-o cum te văd și cum mă vezi, insistă Urthank.

Pe celălalt fiu, Unthank, îl pufni râsul.

— Acolo! strigă Urthank. Uite-o din nou! Drept înainte, chiar așa cum ți-am spus.

De data aceasta, Conetabilul zări și el licărirea. Primul lui gând a fost că, poate, de fapt, negustorul nu se lăudase în van. Zise încetișor:

— Tot înainte! Răsuciți ramele!

În timp ce schiful aluneca împotriva curentului, Gardianul-Păcii bâjbâi după un toc în formă de scoică în săculețul care atârna de cureaua kiltului său alb de in. Negustorul căruia îi fusese tăiată limba scotea niște sunete șovăielnice, ca ale cuiva care se sufocă. Conetabilul îi trase un șut să-l reducă la tăcere înainte de a deschide tocul și de a-și scoate ochelarii care se odihneau pe căptușeala de mătase pătată de apă. Ochelarii erau cea mai prețioasă bijuterie de familie din clanul bărbatului și trecuseră de la tată învins la fiu învingător vreme de mai bine de o sută de generații. Aveau forma unor foarfece fără lamă, iar Gardianul-Păcii îi desfăcu și și-i puse cu grijă pe nasu-i borcănat.

Dintr-odată, coca schifului neted și baloții de țigări de contrabandă stivuiți în scobitura din față au părut să capete o lucire luminoasă: spinările încovoiate ale fiilor și trupurile culcate pe spate ale celor doi prizonieri au prins a străluci cu o lumină ca o văpaie. Conetabilul cercetă cu atenție fluviul, ignorând defectele sticlei vechi a lentilelor

care deformau sau mânjeau parcă lumina pe care o amplificau, și zări, la o jumătate de leghe depărtare de schif, un pâlc de grăuncioare strălucitoare ce pluteau deasupra luciului apei.

— Mașini, suflă bărbatul, pășind printre prizonieri și arătându-le fiilor săi locul unde le văzuse.

Schiful lunecă înainte sub călăuzirea Conetabilului și, pe măsură ce se apropia, acesta văzu că erau, de fapt, sute de mașini, un nor dinamic care se învâртеjea în jurul unui pivot invizibil. Era deprins să observe una sau două mașini străbătând iute cerul de deasupra Aeolisului, văzându-și de treburile lor enigmatice, dar nu mai zărise niciodată până atunci atât de multe într-un singur loc.

Ceva se izbi de marginea bărcii, iar Urthank înjură și trase vâsla din apă. Era un coșciug pe jumătate scufundat. În fiecare zi, mii și mii erau lansate din Ys. Conetabilul întâlnește privirea unui chip feminin, printr-un luciul de apă, strălucind verzui din mijlocul unei coroane de flori putrezite. Apoi coșciugul s-a întors cu o sută optzeci de grade și a fost purtat mai departe.

Schiful s-a răsucit, la rândul-i, în curentul puternic. Acum era bord în bord cu norul de mașini și pentru prima oară Conetabilul văzu pe cine însoțeau acestea.

O luntre. O luntre albă care plutea sumețită din apă pe curentul leneș al fluviului.

Gardianul-Păcii își scoase ochelarii și descoperi că și luntrea strălucea cu o lumină fantomatică. Apa din jurul ei sclipea, de asemenea, de parcă ar fi plutit în mijlocul unuia dintre bancurile de plancton bioluminiscent care mai urcau uneori la suprafața fluviului în câte-o noapte liniștită de vară. Strălucirea se întindea și în jurul schifului, iar fiecare cufundare a vâslelor spărgea lumina sidefie

în spițe împreunate ce se învârtejeau, de parcă stafia unei mașini ar fi sălășluit chiar sub spuma apei.

Neguțătorul cu limba tăiată gemu și tuși, iar tovarășul său se ridică pe coate să vadă barca albă răsucită de curentul fluviului, ușoară ca o frunză, o dănțuitoare ce abia dac-atingea apa.

Luntrea avea o proră ascuțită, înălțată, și traverse curbate care o-nchideau și-apoi șerpuiau înapoi într-un evantai, asemenea cozii unei porumbițe. Abia dacă era ceva-ceva mai mare decât un coșciug obișnuit. Se mai răsuci o dată, păru să se întindă ca o pisică, și-apoi, brusc, fără vreo ciocnire, stătea bord la bord cu schiful, lipită strâns de el.

Pe neașteptate, Gardianul-Păcii și fiii săi se treziră înăuntrul unui nor de mașini, de parc-ar fi căzut cu capul înainte într-o nebuloasă, căci erau sute și sute, fiecare strălucind cu o lumină albă fioroasă, și niciuna mai mare decât un cărăbuș. Urthank încercă să pocnească una care atârna chiar în fața mutrei sale și se puse pe suduit când aceasta l-a înțepat c-o licărire de lumină roșie și-o pocnitură plină de vioiciune.

— Șezi domol! spuse Conetabilul și altcineva zise, cu o voce răgușită:

— Fugiți!

Uimit, Conetabilul se opri din inspectarea luminii scânteietoare și se întoarse spre schif.

— Fugiți dracului de-aici! a spus din nou cel de-al doilea neguțător. Luați-vă tălpășița, nătărăilor!

Ambii fii ai Gardianului-Păcii își trăsese rășlele în barcă și se uitau acum la tatăl lor. Așteptau ordinul lui. Conetabilul își puse de o parte ochelarii și își vârî coada biciului la brâu. Nu putea să arate că îi era teamă. Se

întinse printre luminițele rotitoare ale mașinilor și atinse luntrea cea albă.

Coca ei era la fel de ușoară și de strâns împletită ca penele și, sub atingerea bărbatului, părțile încovoiate s-au dezghiocat cu o pârlătură stăruitoare. Copil fiind, Conetabilul obișnuia să hoinărească pe malul sălbatic din aval de Aeolis și odată dăduse peste o orhidee-de-sânge care creștea în rădăcina despăcată ca o copită a unui arbore de capoc. Orhideea făcuse exact același zgomot când, simțindu-i căldura trupului, își întinsese în lături lobii cărnoși pentru a da la iveală curbele lubrice ale pistilului său catifelat. O luase la goană cuprins de oroare înainte ca parful orhideei-de-sânge să-l copleșească, și fantoma acelei spaime îi făcuse acum mâna să adaste.

Coca vibra sub degetele lui cu un puls rapid, înflăcărat. Lumina se revărsa din interiorul luntrei, bogată și aurie, și plină de firicele plutitoare. Un trup lăsa o umbră în această lumină, iar Conetabilul s-a gândit imediat că barca nu era nimic mai mult decât un sicriu plutitor lăsat în voia valurilor pe curentul fluviului. Coșciugul unui nobil sau al unei domnițe, fără doar și poate, dar, ca funcție, cu nimic diferit de sicriile din carton de proastă calitate ale sărăntocilor sau de cele din lemn smălțuit ale artizanilor și neguțătorilor.

Și chiar atunci pruncul s-a pus pe urlat.

Conetabilul își miji ochii să vadă prin lumina puternică, zări ceva ce se mișca înăuntru și se întinse să-l prindă. Pentru o clipă s-a aflat în inima incandescentă a dansului complicat al mașinilor, și-apoi acestea au dispărut, împrăștiindu-se cu traiectorii drepte prin beznă. Bebelușul, un băiețel, palid și gras, fără niciun fir de păr, se foia în brațele Gardianului-Păcii.

Lumina aurie se stingea în interiorul luntrei albe. În câteva clipe, n-au mai rămas decât urme, vene iridescente și pete care iluminau intermitent cadavrul pe care stătea întins pruncul.

Era leșul unei femei goale, cu sâni minusculi și scheletică, și la fel de lipsită de păr ca și pruncul. Fusesse împușcată, o dată-n piept și o dată-n cap, dar nu era nici picătură de sânge pe nicăieri. O mână avea trei degete, ca graifărele macaralelor din docurile lui Aeolis, cealaltă era monstruos de umflată și bifurcată, precum cleștele unui homar. Pielea ei avea un colorit cenușiu-argintiu, iar ochii săi imenși, divizați într-un fagure de celule, erau asemenea lentilelor compuse ale anumitor insecte și aveau culoarea rubinelor sângerii. Pe fiecare fațetă a lentilelor sălășluia o licărire scânteietoare de lumină aurie și, cu toate că bărbatul știa că acestea nu erau decât simple reflecții tot mai palide ale luntrei celei albe, a avut strania senzație că ceva, ceva malefic stătea la pândă dincolo de ochii stranii ai femeii moarte.

— Erezie! spuse cel de-al doilea neguțător, care se ridicase cumva în genunchi și se holba acum cu ochii cât cepele la luntrea cea albă.

Conetabilul îi trase negustorului un picior în pânțele, iar omul tuși și căzu pe spate în apa din santină, alături de tovarășul său. Neguțătorul îi aruncă o privire feroce și repetă:

— Erezie! Când au permis navei Celor Vechi de Zile să treacă dincolo de Ys și să navigheze în josul fluviului, binevoitorii noștri birocrați au dat frâu liber ereziei în lume.

— Îngăduie-mi să-l ucid pe dată, a cerut Urthank.

— E deja un om mort, răspunse Conetabilul.

— Nu câtă vreme îndeamnă la trădare, continuă, încăpățânat, flăcăul care se holba fix la taică-său.

— Tăntălăilor, i-a dat înainte neguțătorul. Ați văzut cu toții arcele și caracele care navigau în josul fluviului, la război, cu tunurile și mașinile lor de război pentru asediu. Dar arme cu mult mai îngrozitoare sunt lăsate să umble prin lume.

— Îngăduie-mi să-l ucid, repetă Urthank.

Pruncul se agățase de degetul mare al Conetabilului, deși nu era în stare să își închidă pumnul în jurul acestuia. S-a strâmbat, ca și cum ar fi încercat să zâmbească, dar, în loc de asta, a umflat doar un balonaș de scuipat.

Gardianul-Păcii s-a desprins cu blândețe din strânsoarea bebelușului și l-a așezat pe prunc pe perna de la pupă. Umbla cu grijă, ca și cum aerul ar fi fost înțesat de cutii invizibile, mereu conștient de arzătoarea căutătură a lui Urthank din spatele lui. Apoi s-a întors și-a spus:

— Lasă omul să vorbească! S-ar putea să știe el ceva.

— Birocrații încearcă să-i trezească pe Arhieriei din visările lor. Unii spun c-o fac cu ajutorul științei, alții, cu al vrăjitoriei. Birocrații sunt atât de îngroziți de erezia care ne mistuie lumea, că ar încerca absolut orice pentru a ne proteja împotriva ei.

Urthank a tras un scuipat:

— Arhieriei sunt cu toții morți de mai bine de zece mii de ani. Toată lumea știe asta. Au fost uciși atunci când Răzvrățiții au dărâmat templele și au distrus majoritatea avatarurilor.

Conetabilul i-a tras un șut omului și a spus cu asprime:

— Destul cu teologia! Țsta-i vreunul dintre slujitorii lor, da au ba?

— Ys e mare și conține o mulțime de minuni, dar n-am mai văzut niciodată nimic asemenea lui. Cel mai probabil, e o creatură odioasă plăsmuită cu ajutorul

artelor interzise. Aceia care încearcă să născopească astfel de arme au devenit mai depravați până și decât ereticii. Nimicește-l! Înapoiază pruncul și scufundă luntrea!

— De ce ar trebui să-ți dau crezare?

— Sunt un om rău. O recunosc. Aș vinde-o pe oricare dintre ficele mele dac-aș fi sigur c-aș obține un câștig bun. Dar, pe când eram băietan, am studiat pentru a deveni funcționar și-am fost învățat cum se cuvine. Îmi aduc bine aminte lecțiile pe care le-am primit, și știu că însăși existența acestei abominații e ceva împotriva cuvântului Proteguiturilor.

Urthank spuse rar:

— S-ar cuveni să punem pruncul înapoi de unde l-am luat. Tărășenia asta nu ne privește câtuși de puțin.

— Tot ce-i pe fluviu cale de-o zi de navigat în orice direcție mă privește personal, i-a răspuns Conetabilul.

— Habar n-ai de nimic, i-a tăiat-o Urthank. Doar îți imaginezi că ai.

Și atunci Gardianul-Păcii a știut că acela era momentul pe care îl alesese bietul Urthank. Și la fel de bine a înțeles-o și Unthank, care se mișca ușurel pe banca de lopătar, astfel încât de-acum nu mai stătea umăr lângă umăr cu frate-său. Conetabilul i-a susținut căutătura cruntă lui Urthank și a zis:

— Vezi-ți lungul nasului, băiete!

Și, pentru un moment, a părut că Urthank n-o să atace, dar apoi și-a umflat pieptul și a slobozit aerul c-un răget și, răcnind întruna, s-a aruncat asupra tatălui său.

Biciul s-a înfășurat în jurul gâtului nefericitului Urthank cu un trosnet ascuțit care a răsunat în depărtări, ecoul auzindu-se pe tot cuprinsul apei întunecate. Urthank s-a prăbușit în genunchi și a înhățat șfichiul în